

gende selv at klare de forskellige Udgifter, herunder Udgiften til Kontingenter til de omhandlede Kasser, en Fremgangsmaade, der vel undertiden kan medføre, at de paa-gældende trængende ikke sørger for at holde deres Medlemsskab i Orden, saaledes at Kommunen senere maa udrede Udgifter til Hjælp til Sygehusophold o. lign. Disse sidste Kommuner vil, da den samlede Hjælp er ydet som Kommnehjælp, formentlig opføre denne paa Regnskabet som saadan og dermed ofte indirekte faa Refusion for ydet Kontingenthjælp.

Udvalget maa finde det i høj Grad uheldigt, at Kommunerne ikke i Henseende til Ydelse af Kontingenthjælp følger ensartede Regler, og det saa meget mere, som det herved gaar ud over de Kommuner, der søger at opnaa den forsvarligst mulige Administration, og for saa vidt angaar Sammenslutningens Forslag om at yde almindelig mellemkommunal Refusion for Kontingenthjælp er Udvalget, uanset at der paa Forhaand fra nogle af Medlemmernes Side var en Tilbøjelighed til ikke at tiltræde Forslaget, enedes om at samle sig om dette Forslag som et Led i den samlede Plan.

Udvalgets Forslag gaar herefter ud paa følgende:

Forsorgslovens § 57, Stk. 1, formuleres saaledes:

„Opholdskommunen har *ikke* Krav paa Refusion fra andre Myndigheder for Udgifter til Administration, derunder Porto, Telegraf eller Telefon, for de i § 279, Stk. 3, nævnte Udgifter, for Udgifter til den i Kap. XXI omhandlede Hjælp eller for Udgifter til Ydelser, der som Genstand for Pligtarbejde eller af andre Grunde efter den øvrige Lovgivning ikke behøvede at medføre Udgift for Kommunens Kasse. For Udgifter til Sygehuse eller Forsørgelsesanstalter har Kommunen kun Krav paa Refusion i Forhold til de for Indlæggelse paa disse fastsatte Takster“.

Det af Forslaget til Ændring af Forsorgslovens § 57, Stk. 1, naturligt følgende Forslag til Ændring af Forsorgslovens § 62 er omhandlet under Bemærkningerne til denne sidste Lovbestemmelse.

Ad 7. Spørgsmaalet om, hvorvidt den af Socialministeriet i Skrivelse af 13. Januar 1940 anlagte Fortolkning af Forsorgslovens §§ 247—48, hvorefter Hjælp til Underhold til kronisk syge Personer efter en ved Lov Nr. 46 af 22. Februar 1939 stedsfunden Ændring af nævnte Bestemmelser ikke mere er Genstand for Refusion fra en tidligere Opholdskommune, bør ændres saaledes, at denne Underholdshjælp paany bliver Genstand for Opholdskommune-refusion Kommunerne imellem.

I den nævnte Skrivelse af 13. Januar 1940 udtalte Socialministeriet: „at da Hjælp til Underhold i Medfør af Forsorgslovens §§ 247—48, saaledes som disse Bestemmelser er ændret ved Lov Nr. 46 af 22. Februar 1939 om Ændringer i Lov Nr. 181 af 20. Maj 1933 om offentlig Forsorg, saaledes som denne er ændret ved Lov Nr. 101 af 14. April 1937 og Lov Nr. 121 af 7. Maj 1937, tilkommer den, der opfylder de i Loven foreskrevne Betingelser, som en Ret og ikke er betinget af Trang i Forsorgslovens Forstand, jfr. Socialministeriets Cirkulære af 31. Marts 1939, Afsnit I, vil de i denne Lovs §§ 55 ff. indeholdte Regler om Refusion af Opholdskommunens Andel af de med et Trangs-tilfældes Afhjælpning forbundne Udgifter fra en tidligere Kommune, i hvilken Trangs-tilfældet er opstaaet, ikke finde Anvendelse paa Hjælp til Underhold i Medfør af Forsorgslovens §§ 247—48.

Socialministeriet er derfor med Amtet enigt i, at Spørgsmaalet om retlig Opholdskommune med Hensyn til saadan Hjælp vil være at afgøre efter samme Synspunkter som for Aldersrentenyderes Vedkommende“.

Det er nu fra Forslagsstillernes Side gjort gældende, at det er uheldigt, at der efter den trufne Afgørelse maa opereres med 2 forskellige retlige Opholdskommuner ved-